

[Udenrigsministeren.]

tion finder Sted og Konventionen træder i Kraft for Sverige og Svejts, bliver den ogsaa gyldig for Danmark. Jeg anser dette Forbehold for overflødigt, og jeg vilde have foretrukket, at det ikke var kommet ind, men Hensynet til at samle hele Udvalget om Ratifikationsbeslutningen har jo her været afgørende. Det fremstilles ofte saaledes, at Danmarks Ratifikation vil betyde, at Danmark kommer til at staa alene udsat for haarde Konkurrenter paa dette Omraade, hvis vi ikke tager et Forbehold. Man skyder dør ud af Bevidstheden, hvilket for øvrigt den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti nævnte, at der til Konventionens Ikrafttræden kræves, at 14 Stater har ratificeret. Det, man nu yderligere vil sikre, er, at der mellem disse 14 er et Par bestemte Stater, som man mener har en særlig Interesse. Jeg maa tilstaa, at som jeg allerede fremhævede ved første Behandling, ser jeg ikke ret den særlige Interesse, der knytter sig til disse Stater, da de i Virkeligheden ikke konkurrerer med den Vaabenvirksomhed, der findes i Danmark. Men med Hensyn til at fremme selve det Formaal, som man tilstræber, nemlig at opnaa en Tiltrædelse af Konventionen fra 14 Stater, vil Danmarks Ratifikationsbeslutning utvivlsomt være et Skridt paa Vejen, og jeg gaar ud fra, at hvis der fra 14 Stater opnaas Ratifikation med visse Forbehold — England vil jo, som det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft nævnte, ogsaa tage Forbehold og muligvis enkelte andre Stater —, saa vil det gaa paa samme Maade som ved Ratifikationsbeslutningen med Hensyn til Indskrænkning af Udførsel og Indførsel, nemlig at de ratificerende Stater vil træde sammen og søge at træffe en saadan Ordning, at Konventionen kan komme til at træde i Kraft.

Allerede ved første Behandling har jeg sagt, at jeg deler ikke den Bekymring, som nogle ærede Medlemmer nærer for, at en ny Form for Oplysninger skulde skade den paagældende Industri. Forbedrede Former for Offentliggørelsen vil ikke kunne volde Vanskelighed for nogen Vaabenudførsel, der drives paa tilladeligt Grundlag, og anden Form for Vaabenudførsel vil sikkert ingen ønske. Derfor tillægger jeg ikke dette praktiske Betydning. Jeg har sagt ved første Behandling, at det ikke var Regeringens Hensigt under den nuværende Situation at foretage en Ændring af Offentliggørelsesreglerne, men at lade dette gaa, som det gaar nu, indtil Spørgsmaalet om hele Konventionens Skæbne de

andre Stater imellem har fundet sin endelige Afgørelse. Men naar dertil er føjet et Spørgsmaal i Dag om de sidste Dages Diskussion i Pressen vedrørende Dansk Rekyllriffel Syndikat, vil jeg gerne benytte denne Lejlighed til at udtale, at medens jeg for min Del anser det for uheldigt, hvis Danmark i stort Omfang skulde blive en Art Centralsted for Vaabenfabrikation, saa anser jeg det for naturligt og ikke angribeligt fra noget Synspunkt, at en bestemt dansk Opfindelse udnyttes til Fabrikation her i Landet. Det er jo saaledes, at der efter den gældende Lov kræves Udførselstilladelse, hver Gang Vaaben skal udføres fra Danmark, og den Fremgangsmaade, som her følges, er det, der nu har været Genstand for nogen Diskussion.

Om de forskellige Paastande, der er fremsat i forskellige Aviser og gennem Udtalelser til de paagældende Aviser, kan jeg i al Almindelighed sige, at de er i betydeligt Omfang urigtige og ikke overensstemmende med de virkelige Forhold. Men jeg er enig med den ærede Ordfører for det konservative Parti om, at en Diskussion her vil være vanskelig, fordi det ikke vil lade sig gøre hverken her at drøfte et enkelt Firmas almindelige Stilling, ikke heller de enkelte Udførselstilladelser. Det, jeg derimod gerne vil give Svar paa, er det Spørgsmaal, der er stillet til mig angaaende de almindelige Grundsætninger, der følges fra Regeringens Side med Hensyn til Udførselstilladelser. Forholdet er dette, at Udførselstilladelserne i Henhold til Loven af 1914 gives af Justitsministeriet, men at Justitsministeriet ganske naturligt altid forud for Udførselstilladelsens Givelse henvender sig til Udenrigsministeriet for at forespørge, om der fra Udenrigsministeriets Side foreligger Betæneligheder, fordi man ved en saadan Udførselstilladelse paa den ene eller den anden Maade kan komme til at stille Danmark i et uheldigt Lys. Først naar Udenrigsministeriet har udtalt sig derom, tager Justitsministeriet sin endelige Beslutning, og saa vidt mig bekendt har der ikke foreligget noget Tilfælde, hvor Justitsministeriet har taget sin Beslutning paa anden Maade end den fra Udenrigsministeriet anviste.

Under den nuværende Regering har man efter Henvendelse fra Justitsministeriet opstillet faste Regler, som følges med Hensyn til Udførselstilladelsernes Karakter, og jeg skal angive Ordlyden heraf, saaledes som den dels gennem en Skrivelse fra Justitsministeriet er tilstillet et Udvalg her